

הבימה
פתיאטרון פלאנוויץ' סאני

דמיטרי סטודוצ'נקו: שליטה

מקדוניה

מחזה מאת: הדר גלרון

בימוי: רפי ניב

מקווה

מאת **הדר גלרון**

בימוי: **רפי ניב**

עיצוב תפאורה: **סבטלנה ברגר**

עיצוב תלבושות: **יהודית אהרון**

מוסיקה: **יוסי בן-נח**

דרמטורגיה: **שחר פנקס**

עיצוב תאורה: **אמיר קסטרו**

עיצוב וידאו: **אריק אביגדור**

שושנה-דבורה - **ליא קניג**

שירה - **אסנת פישמן**

הינדי-רוחל - **טטיאנה קנליס אולייר**

תהילה - **גאיה שליטא כץ**

חדווה - **הגר טישמן**

אסתי - **שיפי אלוני/דוית גביש**

אלמז - **אשרת אינגדשט**

אלישבע - **הדר ברנשטיין/טל פלג/מיקה קלמן**

* דרמטורגיה בהפקה המקורית (2004): **גורן אגמון**

הקלטות אולפן: **אלדד ירון** | צילום וידאו: **עומר שלו**

מנהלת הפקה: **יעלי פורת** | עוזר במאי: **תומר קרלינסקי**

המחזה

המחזה מתרחש במקום המפגש החודשי של הנשים השומרות על מצוות הטהרה. שם, במקווה הטהרה נרקמות מערכות יחסים מרתקות דרך נחשפים סודות, שקרים, מאויים ותשוקות בחייהן של שמונה נשים. המחזה שופך אור על חייהן של נשים חרדיות ודתיות המתמודדות עם המציאות המורכבת בה הן חיות ועם מערכת חוקים נוקשה שמתנגשת לא אחת עם עולמן הפנימי.

את המחזה הזה, על נשים ולנשים, הקדשתי לשתי הנשים החשובות בחיי: לאמי, שנתנה ונותנת לי באהבה את כל המקום שלא העזה לקחת לעצמה, ולבתי, נעמה - שהפכה אותי לאימא- ולימדה אותי שבמקום שאין גבולות - אין קדושה, ובמקום שיש עודף גבולות - הקדושה הופכת לפחד.

תודה לרפי ניב - על דיאלוג פתוח יצירתי ופורה, על הליכה ביחד עד למים העמוקים. תודה למיכה לבינסון ז"ל, המנטור שלי בעולם התאטרון. תודה למנחם שבתאי על הייעוץ בענייני מדרש והלכה.

הדר גלרון

"יהי רצון מלפניך שתשרה שכינתך ביני ובין בעלי,
ותייחד עלינו רוח טהורה וקדושה.
ותרחיק מעימנו כל מחשבות והרהורים רעים.
ותתן לנו נפש זכה וברה.
ולא ניתן אנחנו שנינו את עיננו בשום אדם בעולם,
כי אם עיני בבעלי ועיני בעלי בי. ויהיה בעיני כאילו
אין אדם טוב ויפה ובעל חן בעולם כבעלי וכן אהיה
בעיני בעלי כאילו אין אשה יפה ובעלת חן והגונה
בעולם כמותי"

תודה לרנה פורת

Mikveh

By **Hadar Galron**

Director: Rafi Niv

Set Designer: Svetlana Berger

Costume Designer: Judith Aharon

Music: Yossi Ben Nun

Dramaturgy: Shahar Pinkas

Lighting Designer: Amir Kastro

Video Designer: Arik Avigdor

* Dramaturgy in the original production (2004): Goren Agmon

Studio recordings: Eldad Yaron
Video: Omer Shalev

Production Manager: Yael Porat
Assistant Director: Tomer Karlinsky

The Cast

Shoshana - Lia Koenig

Shira - Osnat Fishman

Hindi - Tatiana Kanelis-Olier

Tehila - Gaia Shalita Katz

Chedva - Hagar Tishman

Almaz - Oshrat Ingedashe

Esti - Shifi Aloni \ Davit Gavish

Elisheva - Hadar Berenshtein \ Tal Peleg \ Mika Kelman

The Play

Mikveh is the physical space in which this story unfolds, but it is also the humane space deep within the souls of these women living in a religious world of men, that binds them with it's laws and duties. Below the still waters of the mikveh- the Jewish ritual bath- flow the secrets and the lies in the lives of eight women- eight stories destined to be bound together by one wave of courage, truth and understanding the deep power of sisterhood. But not all can survive...

Opening: May 4th, 2019 Meskin Theatre

Length: 1 hour and 40 minutes, with no interval

Program Editor: Rami Semo | Rehearsal Photos: Gerard Allon

Program Design: Nutelstudio

המדריך למבקרת במקווה: מילון מונחים

א - אישור: על פי דרישת הרבנות, על כל כלה להצטייד ב'אישור' מהבולנית ש - א: היא טבילה וב: שהיא כשרה בליל הכלולות. על אישור זה מקפידים לרוב אצל חילוניות, ואצל דתיות האישור נהיה 'עניין' רק אם יש חס וחלילה (חו"ח) "פדיחה" והכלה לא טהורה בליל הכלולות (לא מזיזים את תאריך החתונה חלילה, אבל הכלה עדיין אסורה לבעלה עד שהיא טהורה).

אמבטיה: ביום הטבילה, חובה לעשות אמבטיה של 20 דקות (מינימום). ניתן לעשות את האמבטיה במקווה, סמוך לטבילה, או בבית. מי שעשתה אמבטיה בבית, חייבת בכל זאת 'לשטוף את עצמה' לפני הטבילה, (אין אמון, אבל ניקיון - חבל על הזמן!)

ב - בדי בדיקה: בדים לבדיקה פנימית בשבעה הימים שאחרי המחזור. את הבד מכניסים 'פנימה' (כמו טמפון) - ואם הוא יוצא 'מוכתם', צריך לשאול רב (היום אותה לאל יש פוסקת לענייני טהרה) אם זה כתם 'עובר' או 'פוסל'. אם הכתם 'פוסל', צריך להתחיל את ספירת הנקיים מההתחלה. **בלנית:** ה'סלקטורית' של המקווה. היא מחליטה מי תיכנס ומי לא. במקור תפקיד הבלנית היה רק לראות שהשערות של הטובלת מכוסות כולן במים, אבל הבלניות לקחו את התפקיד ברצינות מדי והפכו 'לשוטרות טבילה'. היום מכשירים בלניות צעירות, בגישה קצת יותר פתוחה.

ג - גיל הבלות: כשמנהג נשים (= מחזור), נפסק, מפסיקים גם לבוא לטבול.

ד - דם: הדם נחשב טמא ומטמא. גם אצל חיות כשרות - הדם לא כשר.

"דרכי טהרה": ספר שמפרט את כל הלכות הטהרה - מדריך אישי.

ה - הפסק טהרה: ביום שהאישה מקבלת מחזור היא מפסיקה להיות טהורה והיא אסורה לבעלה. לצרכי מקווה צריך לזכור את התאריך.

ו - וולדנית: אישה שיוולדת הרבה ילדים ברצף - וכך יוצא לה להגיע מעט מאוד למקווה. (כי בהריון והנקה אין מחזור).

ז - איבר קטן לו לאדם: המרעיבו שבע והמשיבוע רעב. הוא לא צריך לטבול - הוא טהור.

ח - חוצץ: כל דבר שמפריד בין המים המטהרים לבין הטובלת. (תכשיט, טבעת, איפור, לק, לכלוך בציפורנים, לכלוך באוזניים, כינים,

לכלוך בטבור, שיניים תותבות ועוד...)

ט - טבילה: כל אישה מברכת ואז טובלת מספר פעמים, כמנהגה. הטווח הוא משהו בין שלוש לשלוש מאות! (גם שבע מספר טוב, שנים עשר כמניין שבטי ישראל או כל מספר חזק)

טומאה וטהרה: למעשה היום כולנו טמאים. כל עוד בית המקדש נשאר בחורבנו, אין באמת יכולת להיטהר באפר פרה אדומה. אבל המקווה מטהר את האישה מ'טומאת הנדה' (בלבד), ומתירה אותה שוב לבעלה. לגבי שאר הטומאות, נצטרך לחכות לפרות הקדושות ולבית המקדש.

י - ימים אסורים: מהיום הראשון של המחזור ועד הטבילה (שמתקיימת שבעה ימים 'נקיים' אחרי המחזור), מינימום 12 יום, בד"כ בסביבות שבועיים. (ולכן יש אומרים שאצל הדוסיים - שבועיים "כיף כף", ושבועיים "פסק זמן"!).

הימנע
מלשון
הרע!

קונדישנר
=
חוצץ

להשיג כאן -
דפי בדיקה.

כ - כלה: האישה מגיעה בפעם הראשונה למקווה לילה לפני החתונה. למרות שבשנים האחרונות, כשהתחילו להודות לכך שיש נשים (גם דתיות!) שמקיימות יחסים לפני החתונה, פסקו שצריך לטבול אף לפני, בעצם מהרגע שהאישה מוותרת על בתולה.

כשר: זו המילה שהבולנית אומרת אחרי כל טבילה שנעשית כהלכה: כשאתן חוצץ, כל השערות מכוסות מים, הרגליים והידיים מנותקים מהקירות והרצפה, הראש מורד, האצבעות פרוסות לפני... **כתמים:** אם מופיע 'כתם' ב'מים הנקיים', מתחילים את הספירה מחדש.

ל - לילה: טובלים רק בלילה, אחרי החשיכה. כמה שיותר סמוך למעשה עצמו. **לחיצת יד:** הבלנית נוהגת ללחוץ את יד הטובלת לפני יציאתן מהמקווה, אחרת אם אישה רואה חיה טמאה בצאתה (כלב, חתול, חמור...) היא צריכה לטבול מחדש!

מ - מקור: (= רחם) רק דם מהמקור מטמא. **מדרכת כלה:** לפני החתונה, כל אישה צריכה לעבור הדרכה אצל מדרכת כלה, שהיא לרוב הרבה יותר סימפטית מהבלניות...

נ - נידה: כינו לאישה טמאה בשל מחזור **ס - 'ספרדי':** נוסח ספרד לטבילה (שאומץ על ידי הרבה אשכנזים) = טבילה אחת, ברכה, ואח"כ שאר הטבילות.

ע - ערווה: כמו שנאמר "קול באישה ערווה", "שיער באישה ערווה", "ירך אישה ערווה", בקיצור - אישה = ערווה!

פ - פרו ורבו: בעצם 'המטרה המקודשת' היא הבאת ילדים לעולם. אחת 'ההפחדות' העיקריות היא, שמי שלא שומר על הלכות הטהרה, יולדו לו בנים רשעים. (ובמחקר, גיליתי שיש הרבה נשים דתיות - שמוותרות על המקווה ברגע שהן 'סוגרות את הבסטה' ולא רוצות ללדת יותר).

צ - צניעות: גולת הכותרת של בת ישראל כשרה. הלכות צניעות אינסופיות, בהתנהגות ובלבוש. **ק - קונדישנר:** בשנים האחרונות הוסיפו גם 'קונדישנר' לרשימת ה'חוצצים' - ופסקו /לפני טבילה אסור לחפוף עם קונדישנר (בגלל שכבה דקה, שמנונית שנשארת על השערות).

ר - רשת: הבלניות מצוידות במקל ארוך שבסופו יש רשת, ותפקידו לדוג שערות מהמים. **רב יוחנן:** מרחב יופיו ומאור פניו היו מעמידים אותו מחוץ למקווה נשים, כדי שכשנשים יצאו מהמקווה יראו אותו, וכך יצאו להם ילדים יפים וצדיקים כמוהו. (אגב, הוא עצמו לא התחנך ולא היו לו ילדים - יש אפילו השערות שהוא העדיף גברים...)

ש - שבעה נקיים: סופרים שבעה ימים נקיים מסוף המחזור ועד הטבילה. **ת - 'תיקון חווה':** בעצם אם היא לא הייתה אוכלת מעץ הדעת... לך תדעי!!

תבילה: תפילה שלפני הטבילה, ואחרי הטבילה. התפילה מתמקדת בהיטהרות האישה והבאת ילדים צדיקים לעולם.

תשוקה, תאוה: היהדות, במקור, דווקא בעד, גם אצל נשים. לצערי בחינוך המיני זה לא כל כך קיים.

כתבה: הדר גלרון

מקווה – מקום איסוף מים לשם טבילת מצווה

מקום בו נקווים מים. המונח "מקווה" התייחד למקום בו טובלים טבילת מצווה, ובפרט נשים לאחר נדתן ושבעת ימי נקיים, וטבילת כלים חדשים. השיעור המים במקווה הוא שאדם יכול לטבול בהם וכל גופו יהיה מכוסה מים.

שיעור מקווה / הרב נאה

שיעור, מקווה אמה על אמה ברום שלוש אמות. נהגו לחשוב האמה של מקווה ערך 63 ס"מ, ואין לבטל המנהג, אבל השיעור המצומצם כפי הדין הוא לחשוב האמה 49 ס"מ, ואם חסר משהו פסולה, ובמשקל המים, הוי השיעור המצומצם 331.776 קילוגרם מים זכים וצלולים, וחלילה להוציא לעז על מקווה כזו.

אשבורן וזוחלין

כל הימים כמקווה ומטהרים באחת משתי דרכים:

א. באשבורן היינו שקע בקרקע שיש בו מים מכונסים ממי שלגים או גשמים,

ב. בזוחלין – מים זורמים מנהרות.

אם יש במים 40 סאה, טובלים בהם בעלי קריין ונדות ומטבילים בהם כלים חדשים

זב ומצורע אינם נטהרים במים אלה, והם צריכים מים חיים ממעין, וכן מי חטאת.

מים שאובים שזרמו למקווה פוסלים אותו, ואפילו באו לתוכו אח"כ מים כשרים באשבורן או זוחלין, אם היו במקווה מתחילה שלושה לוגין מים שאובים המקווה פסולה, והוספת מים טהורים אינה מטהרת אותה. אחר שנתמלאה המקווה בארבעים סאה מים כשרים, אינה נפסלת עוד בגלל תוספת מים שאובים, אפילו מרובים. מים שאובים שנתערבו במי גשמים לפני שהגיעו למקווה, אם רוב המים מן מי גשמים – כשרה ואם רובם שאובים – פסולה. שלג וברד וגליד ומלח משלימים ל- 40 סאה.

המשכת מים בצינור למקווה

צינור או מרחב שנכנסים בו מי גשמים, אם הניח כלים תחתיהם נעשו המים שאובים ופוסלים.

אבל אם המים של האשבורן או המים הזוחלים באים למקווה דרך תעלת קרקע ברוחב שתי אצבעות בינונית – המקווה כשרה (רמב"ם מקואות פ"ח ו'). צינור שפתוח משני צדדין ואינו עשוי לקבלה, אינו פוסל את המקווה אם מים זרמו דרכו (רוקח סי' שע"ב). טעם לדבר, שבזחילתן דרך הצינור לא נעשו המים שאובין, כיון שמחוברין הם למעלה ולמטה לאמת המים.

מתוך אתר מכללת הרצוג, "דעת – לימודי יהדות ורוח"

לקדש, להעלות, להבדיל על פעולותיו המיסטיות של המקווה

אחד המאפיינים של החיים לפי היהדות הוא מושג ההבדלה, שכולל בתוכו גם את המושג הפרדה. בשבת בערב, כאשר השבת יוצאת והשבוע החדש מתחיל, היהודים מקיימים טקס המזכיר להם את הגבולות שמקיפים כל היבט בחיים ומפרידים אותו ממשנהו. על כוס של יין, היהודי מברך את אלוהים אשר מבדיל בין קודש לחול, בין אור לחושך, בין ישראל לשאר העמים, בין היום השביעי לבין ששת ימי העבודה: "ותבדל ה' אלוהינו בין קדש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים בין יום השביעי לששת ימי המעשה". למעשה, ההגדרה המילולית של המלה "קודש" היא דבר שמופרד מן השאר למטרה ייחודית, לשם קידוש. מבחינות רבות, המקווה הוא המפתח המפריד בין הלא-קדוש לבין הקדוש, אבל הוא אף יותר מכך. במלים פשוטות, הטבילה במקווה מסמלת שינוי במעמד – ליתר דיוק, עלייה במעמד. תפקידו הייחודי נעוץ בכוח הטרונספורמציה שלו, ביכולתו לגרום למטמורפוזת, לשינוי עמוק.

לאחר שנטבלו במקווה, מותר להשתמש בכלים שלפני כן לא ניתן היה להשתמש בהם. אישה, אשר החל מהופעת הווסת שלה הייתה במצב של נידות, כלומר נפרדת מבעלה, מותר לה להתאחד מחדש עם בעלה אחרי הטבילה במקווה, בקדושה המוחלטת של קירבה בנישואין. בתקופת בית המקדש, גברים או נשים שהיה אסור להם להשתתף בטקסי תפילה בשל טומאה, יכלו אחרי טבילה במקווה לשוב ולהשתתף בטקסי תפילה וזבחים וכדומה בבית המקדש. אחד המקרים הדומים ביותר הוא מקרהו של מי שעבר גיור. אדם שטובל במקווה כגוי יוצא ממימיו כיהודי.

הרחם והקבר

בראשית היו מים בלבד. המים הם תרכובת מופלאה ומהווים את המקור הראשוני לקיום וגורם מביא חיים ומקיים את החיים כפי שהם מוכרים לנו. אבל היהדות מלמדת אותנו יותר מכך. שכן, בדיוק אותן תכונות – המים כמקור לאנרגיה – משתקפות גם בתחום הרוחני. למים יש הכוח לטהר, לאושש ולהביא חיים לעצמיותנו הרוחנית והמהותית ביותר. המקווה מגלמת הן את הרחם והן את הקבר – השערים לחיים שבעולם הזה ולחיים שבעולם הבא. הן כאן והן שם, האדם מופשט מכל עוצמתו וכוחו. בשניהם ישנו יסוד ההיסמכות המוחלטת, הוויתור השלם על שליטה. את הטבילה במקווה ניתן להבין כמעשה סמלי של הכחשה עצמית, כעיקוב מודע של העצמי ככוח אוטונומי. בכך, היהודי הטובל במקווה מסמן את כמיהתו להשיג אחדות עם המקור לכל החיים, לחזור לאחדותו הראשונית עם אלוהים. הטבילה מסמלת את נטישתה של צורת קיום אחת כדי לחבוק צורת קיום שגבוהה ממנה בהרבה. בהתאם לכך, הטבילה במקווה מתוארת לא רק כמונחים של טיהור, של התחיות ושל התרעננות, אלא גם – ואולי בראש ובראשונה – כלידה מחדש.

מתוך המאמר "לקדש, להעלות, להבדיל על פעולותיו המיסטיות של המקווה"
מאת רבקה סלונים. אתר בית חב"ד <http://BeitChabad.com>

דבר המחזאית – בין דוקומנטרי לאמנותי

הייתי בת חמש וחצי בפעם הראשונה שבקשו ממני לכתוב חיבור. תלמידה בבית-ספר יהודי-דתי בלונדון. המורה רשמה ארבעה נושאים על הלוח, ובקשה שנבחר אחד ונכתוב עליו חיבור קצר. אף אחד מהנושאים שהיא כתבה לא דבר אליי. ישבתי מול הדף הריק, ונזכרתי פתאום בקבצן שראינו יום קודם לכן בדרך הביתה מבית הספר.

זו לא היתה הפעם הראשונה שראינו את הקבצן ההוא. הוא ישב דרך קבע מתחת לגשר של הרכבת, שם עשינו 'טריינספוטנינג' וקטפנו פטל בר. ראינו אותו כמעט יום יום. אך ביום שלפני כתיבת החיבור, שמתי לב בפעם הראשונה, שלאיש אין רגליים! עד אז לא ידעתי שאפשר לחיות ככה. ובעיקר הטריד אותי איך הוא מגיע הביתה אם אין לו רגליים...?

עוד שאלות ומחשבות סחפו אותי וכתבתי לבסוף את החיבור שלי על הקבצן הגידם. הרגשתי שכתבתי משהו 'אמיתי', משהו שריגש אותי והטריד אותי בו-זמנית. חיקיתי בקוצר רוח שהמורה תחזיר את החיבורים שלנו. ואכן, לאחר ימים ספורים, היא נכנסה לכיתה עם ערימת ניירות. זיהיתי את החיבור שלי – מונח בראש הערימה. לא היה לי ספק שהיא הולכת להחמיא לי לפני כל הכיתה.

"אני כתבתי ארבעה נושאים על הלוח" התחילה המורה, "יש תלמידה אחת, שהחליטה לכתוב על נושא חמישי – שלא היה רשום על הלוח". עדיין חשבתי, בתמימותי, שהמורה מתכוונת להחמיא לי... אך אז, ובלי שום אזהרה מוקדמת, המורה הרימה את החיבור שלי, קרעה אותו לשניים, לעיני התלמידים המגחכים, ושלחה אותי למנהל...

אני עדיין יכולה להרגיש את הריצה הנסערת במסדרון האינסופי של בית הספר. רצתי ובכיתי בקולי קולות. אין גבולות לעלבון שחווייתי באותם רגעים – גם בשבילי, וגם בשביל הקבצן. המנהל – RABBI COHEN (הרב כהן), ז"ל, שנראה כמו דמות 'אליהו הנביא' בסיפורים חסידיים לילדים – (זקן ארוך, עיניים רכות וטובות...), ביקש קודם כל להרגיע אותי. הוא מזג לי אורנג'דה ונתן לי פתי בר, הושיב אותי על ברכיו ושאל מה קרה. כשהצלחתי לנשום ולספר לו, הוא הדביק בחזרה את החיבור הקרוע... וקרא אותו! הוא החמיא אותי שאלות אודות אותו קבצן גידם.

אני לא יודעת מה הוא אמר למורה בארבע עיניים, אני רק יודעת שבאותו הרגע הוא כנראה הציל את קריירת הכתיבה שלי.

לא אשקר אם אומר שבכל הכתיבה שלי לתאטרון, לקולנוע ולטלוויזיה, לא באמת המצאתי דבר. הכל מבוסס על או בהשראת אנשים וסיפורים מהחיים. אין דבר שמרגש אותי יותר מלשמוע סיפורים של אנשים, ולהיכנס דרכם אל נפש האדם.

כשציפי פינס הזמינה אותי, אשה דתיה צעירה, לכתוב לה מחזה על בית המרחץ היהודי שלנו, לא הסתפקתי בחוויותי ובהיכרותי עם העולם הדתי והחרדי... ראינתי מעל מאה נשים, בסדנאות פתוחות שיזמתי, שהתקיימו לרוב בבתים פרטיים.

הניעו אותי גם סיפורים מהתקשורת באותה תקופה, כמו "אנס הכלות". סיפור על בחור צעיר חרדי שאנס חמש נשואות טריות, כולן חרדיות. הוא לא הפעיל כח אלא השתמש בבורותן: הוא פשוט התקשר אליהן, הציג את עצמו כמדריך חתנים מטעם האגודה לטיהור המשפחה וביקש להחדיר לגופן חומר מיוחד שיאפשר להן ללדת לבעליהן בן זכר מיוחל. הכל, כך הבטיח, נעשה בפיקוח רבני ורוב האוכלוסייה עוברת את הטיפול. הנשים חיכו לו, לפי ההוראות, עם מגבות על ראשן ודלת מעט פתוחה (שלא יהיה חלילה ייחוד). כך האנס ביצע את זממו בחמש הנשים הצעירות-אחת מהן הוא אפילו אנס פעמיים בטענה שבפעם הראשונה החדיר את החומר הלא נכון.

הוא סוטה, זה נכון, אבל סוטים יש בכל מקום. הוא לא היה 'הסיפור', מבחינתי. הסיפור היה סיפון של אותן צעירות, שגודלו, בכוונה תחילה, בתוך בורות בכל הקשור לגוף שלהן, למיניות שלהן, לזכויותיהן הבסיסיות ולאופן שבו נכנסים להריון. הן אפילו לא הבינו שהן נאנסו... הבורות עצמה הפכה להיות פגיעה פיסית ונפשית... מתוך הסיפור הזה, נוצרה דמותה הטראגית של תהילה.

כל דמות כך נבנתה מתוך סיפורים, ראיונות ורעיון אחד מרכזי. חשוב לי שכל דמות תעביר מסר מסוים ושונה.

הדר ברנשטיין

"מקווה 2019" תאטרון הבימה

כשחזרתי למחזה הביכורים שלי לקראת ההפקה הזו ב"הבימה", היתה לי הזדמנות לעדכן את הסיפור ואף לחדש אותו. גם מבחינת הפוליטיקה המקומית וגם מבחינת חלק מהדמויות. שמחתי במיוחד כשרפי ניב, הבמאי, סיפר לי שהוא בחר באושרת, שחקנית אתיופית, לשחק את מיקי (הדמות החילונית היחידה). זה הרחיב והעמיק את הדמות וגם אפשר לחשוף עוד חלק מהפסיפס הישראלי המורכב. אפילו את שמה שיניתי.

הדר גלרון

מיקה קלמן

טל פלג

דבר הבמאי - רקמה מרתקת של דמויות נשיות

כשקיבלתי את שיחת הטלפון ממשה קפטן, המנהל האמנותי של הבימה, בה הציע לי לביים את המחזה "מקווה" עם ליא קניג בתפקיד הראשי, עניתי מיד בחיוב. לביים את ליא קניג, הגברת הראשונה (או כפי שהיא נוהגת לומר בהומור - הגברת הראשונה החמישית) של התיאטרון הישראלי, זה כבוד גדול. הצעה שאי אפשר לסרב לה.

רק אחרי שהשבתי בחיוב, נגשתי לקרוא שוב את המחזה. ידעתי שמדובר במחזה ישראלי מקורי שזכה להצלחה גדולה בפעם הראשונה שהוצג על הבמה לפני חמש עשרה שנה, אבל חשוב היה לי להיות בטוח שהמחזה עדיין רלוונטי, שהוא עומד במבחן הזמן ושיש לי מה להגיד דרכו. כמו כן, רציתי לדעת מה מידת העניין שהוא יעורר בי כבמאי.

קריאה חוזרת של המחזה הזכירה לי את סוד ההצלחה שלו ונתנה לי שלוש סיבות לצאת לדרך: הראשונה, היא האמירה החזקה והאקטואלית שמביא איתו המחזה. הסיפור אומנם מתרחש במקווה של נשים דתיות ומותח ביקורת על ההשתקה שלהן והשליטה הגברית בהן, אבל מהווה בנוסף גם משל להשתקת הקול הנשי בחברה בכלל ע"י הממסד הגברי. דתי וחילוני כאחד. נושא רלוונטי מתמיד למרות השנים שחלפו מאז נכתב המחזה.

בנוסף, מביא המחזה רקמה מרתקת של דמויות נשיות. נשים בגילאים שונים, מרקע כלכלי שונה ובעלות תפיסות עולם מגוונות. כולן, בלי יוצא מן הכלל, מתמודדות בזמנית עם קונפליקטים פנימיים וחיצוניים מורכבים. כניסה לחדר החזרות עם שמונה שחקניות מצוינות, על מנת לחקור את הדמויות הללו, הבטיחה תקופה מרתקת של חיפוש ויצירה. לא היה לי ספק שהשחקניות בהפקה החדשה תדענה לצקת חיים לדמויות הכתובות, להפוך אותן לבשר ודם ולהעניק תצוגת משחק מרשימה וסוחפת.

הסיבה השלישית, היא העובדה שהמחזאית, הדר גלרון, השכילה לגלול את הסיפור תוך איזון מושלם של דרמה וקומדיה השזורות זו בזו. השילוב הזה סוחף את הצופה אל תוך הסיפור ומעורר בו הזדהות עם הדמויות. לא בכדי, עלה המחזה על במות רבות בעולם וזכה להצלחה רבה בכל מקום בו הוצג. הדר מסתכלת על הדמויות וכותבת אותן עם ביקורת חריפה, אך גם עם חמלה גדולה. זאת וגם זאת הנחו אותי בבואי לביים את המחזה, את השחקניות שלנו בבואן לעבוד על הדמויות, ואני מקווה ומאמין שיגיעו גם אליכם הצופים.

שלכם,

רפי ניב

חדר חזרות, יוני 2019

מקווה

(מתוך "פולסא" - סטנד-אפ על מעמד האישה בדת)

אתם יודעים מה זה מקווה? בריכה קטנה כזאת - לא ספורטיבית - מי שחושבת להרביץ בריכות זה לא המקום... אגב, יש גם מקווה לגברים. שם נכנסים חניגה, כולם יחד, כמו סאונה. לא שאני חוצה ללכת למקווה של גברים, כן? שם, שמעתי שפעם נכנס גבר קרח - יצא שיער! זה דבר שלא יכול לקרות במקווה נשים. הכל נקי, סטרילי כמעט. נשים נכנסות לבד, אחת אחרי השנייה, אחרי האמבטיה, אחרי שבעה נקיים, אחרי המחזור, אחרי ניקוי מאחורי האוזניים ומתחת לציפורניים... אחרת את לא נכנסת! מה זה לא נכנסת? אמרתי שאת לבד אבל זה לא לגמרי לבד... יש שם בלנית שהיא כמו הסלקטורית של המקום - צריכה לבדוק אם יש חלילה משהו שחוצץ בינך לבין המים - חוצץ יכול להיות כל דבר, מאיפור ועד שיניים תותבות. אגב, פעם שמעתי שאשה אחת לא הסכימה להוציא את התותבות - אז הבלנית הוציאה לה בכוח. בסוף הסתבר שהן לא היו תותבות...! בקיצור עד שאת לא נקיה לטעמה של הבלנית את לא נכנסת. אני זוכרת פעם אחרי שלוש הטבילות שלי - כל אשה עושה טבילות כמנהגה, משהו בין 300-3... התחלתי כהרגלי לצאת מהמים, הבלנית כהרגלה, החזיקה בידיה את המגבת שלי, כהרגלי התקדמתי לכיוון המגבת, ואז פתאום, שלא כהרגלה, הבלנית החזיקה את המגבת שלי, ואמרה "רק שלוש? תעשי מצווה, תטבלי עוד פעם אחת!" היא בחיים לא אמרה לי דבר כזה. אני, להזכירכם, עמדתי מולה, ערומה. גם ידעתי שאסור לי לדבר, אחרת אצטרך להתחיל את כל הטקס מההתחלה... אז שאלתי בידיים "למה?" והיא אמרה "מחר יש את המשפט של היהודים באיראן, ימך שמם - שישחררו אותם!" טוב, נו, איך אפשר לסרב? נכנסתי לטבילה נוספת להציל את עמי השוכן באיראן! למחרת הקשבתי כל היום לחדשות - אותם יהודים קבלו מאסר עולם עם עבודות פרך... עד היום זה יושב לי על המצפון!

"ואשה כי תהיה זבה דם וכל הנוגע בה יטמא"

"למקוה הַמִּים קָרָא יָמִים" / פרופ' חנה קהת

המילה הקדומה מקווה מרתקת. שורשה "קו" מסביר את התיחום שהיא יוצרת וזו משמעותה הראשונית בספר בראשית א: יקוו המים ותראה היבשה, באמצעות קו החוף נוצרו הימים והאוקיינוסים, מקורות החיים של העולם. הקו גם מהווה שורש של המילה תקווה, כפי שמסביר הרמב"ן בפירושו לספר בראשית, כמו קו השרטוט של אדריכל שמתכנן את העתיד. ואכן המים גם מהווים מקור להתנקות, להיטהרות להתחדשות ולצמיחה הן של עולם הטבע, והן של האשה, בסיום מחזור החודשי. כעין לידה מחדש, ירמיהו קורא לאלהים "מקווה ישראל" אלהים הוא גם המטהר את ישראל הטובלים בו והוא גם התקווה הנצחית.

במהלך הדורות המקווה התכנס למקום קטן, בד"כ סודי ונסתר, שם נשים באו לטבול לקראת חידוש יחסיהן האינטימיים עם בני זוגן. המקווה הפך למקום בעל סיכוי כפול, מצד אחד, להעצמה נשית, במפגש של אחווה אינטימית ביותר, אך מן הצד השני גם יצר אפשרות של שליטה ומשטור גברי, על ידי הממסד הרבני, באמצעות דמותה של הבלנית, על כל אשה בקהילה ועל חייה המיניים. באופן זה – זירת ההצגה טעונה במתח העצום בין הרצון של אשה לחוויה רוחנית משלה, לבין מקום שחומס את זה ממנה על ידי התערבות בוטה גם בחייה האינטימיים ביותר. זירה זו שנבחרה לשדה ההתרחשות של המחזה, מציפה את המורכבות הרבה במצבן של נשים בין החתירה לחרות, לאוטונומיות, לאינטימיות, לבין משטורן, ושליטה ממסדית על חייהן.

ובכל זאת, במקום מורכב זה מתחוללת המהפכה, קבוצת נשים בקהילה החרדית יוצרת אותה. בדומה למה שהתרחש בארה"ב ובאירופה בשנות השישים והשבעים, כאשר נשים החלו לשתף זו את זו בחייהן הפרטיים, הלכו והתגלו הדברים המשותפים לנשים רבות. אלימות, שהן חוות מצד בעליהן, הפגיעות המיניות, הניצול והדיכוי. רק האחוה הנשית חשפה את העובדה, שהפרטי הוא בעצם ציבורי, והאישי הוא לגמרי פוליטי. המקווה הופך מול עינינו לאקווריום נשי אינטימי בתוך עולם גברי, סודות נחשפים והולכים, ואט אט העוינות של הגברים השולטים מבחוץ מתפוגגת והולכת והאחוה הנשית גוברת. בכך חוזר המקווה למשמעותו המקורית, מקור למים חיים, לתקווה וללידה מחדש.

מן הצד השני גם לא נעלם הייאוש של נשים שלא מצליחות לפרוץ את כלאן ונכפות להתמסר למי שהחברה החליטה עבורן. במחזה, במרחב הנשי, החרדי, שמוצג אנו נחשפות לחברת נשים נורמלית, יש בה רעות, טובות, סכסכניות, מנהיגות וכדו'. ניתן לראות כיצד השיח הגברי המוטמע בתוך השפה והערכים שנשים הפנימו ממשיך את השליטה הפטריארכלית גם בין קירות המקום הקטן והנשי הזה. אולם, בזכות האחוה הנשית שנרקמת ונוצרת יש תהליך של פריצת הגבולות של הטאבו, נשים חושפות סודות כמוסים ומגלות לפתע אחריות הדדית. מן הצד השני אין בכל כדי לעצור את הטרגדיות של הנשים. והולכת ונחשפת המורכבות של הדרך שעוד לפנינו, הדיכוי, ההשתקה והמאבקים אליהם אנו עדיין נדרשות.

בישראל המקווה נוסד כשרות דתי שהמדינה מעניקה לאזרחיות היהודיות. אולם בגלל היותו מנוהל על ידי הממסד הרבני, עד השנים האחרונות, הוא היה מקום בו שלטה ידו הארוכה של הממסד הרבני באמצעות נורמות ותקנות דכאניות, שחיבו כל אשה לעמוד מול בלנית החוקרת אותה על מחזור החודשי, (מתי היה המחזור? מתי הסתיים? האם התקלחת כראוי וכו') על מעמדה האישי (נשואה או לא) ואף לעמוד ערומה מול הבלנית שבדקת את גופה (שאין כל דבר שיחוצץ בינו לבין המים) ולפקח על טבילתה (שהיא כשרה). אולם נראה כי ההשפעה של פריצת גבולות הטאבו של המחזה הזה, שעלה לראשונה בשנת 2004, כמו גם השפעת סרטה של ענת צוריה, "טהורה" שעוסק בנושא המקוואות בישראל, הביאה למהפכה דרמטית גם במציאות. נשים אורתודוקסיות החלו להתקומם נגד השליטה הממסדית בחייהן ובטבילתן. קבוצות שהתאגדו למטרה זו הובילו מאבק נגד הנהלים הללו ואף עתרו לבג"ץ נגד הכפייה הדתית המתקיימת במרחב הזה ובסוף 2016 הן זכו בפסיקה ששוללת את זכותו של הממסד הדתי לכפות נורמות במסגרת טבילת נשים, אסרו על כפיית חדירה לפרטיות הן באמצעות שאלות והן בחיוב נוכחות של אשה נוספת בזמן הטבילה. מאז באופן הדרגתי הפסיקה הזו מחלחלת ומפחיתה את ההתערבות הממוסדת בחייהן של הנשים שבאות לטבול במקווה.

פרופ' חנה קהת – מייסדת "קולך" – התנועה הפמיניסטית הדתית הראשונה בישראל, מרצה וחוקרת בלימודי יהדות ומגדר.

הפקות קודמות

2004 – תיאטרון בית ליסין

בימוי: מיכה לבינסון

משתתפים: הינדי – טרייסי אברמוביץ', שושנה – מרים גבריאלי, מיקי – ענת מגן-שבו
חדווה – נטלי נאמן, תהילה – הדס קלדרון, שירה – נעמה שפירא
אסתי – דנה שרייר, אלישבע – גל צ'פסקי/ג'וי ריגר

2014 – תיאטרון יידישפיל

בימוי: מיכה לבינסון

משתתפים: הינדי – ענת עצמון, שושנה – טרייסי אברמוביץ', מיקי – הדר גלרון
חדווה – אליאן דבאל-שור, תהילה – הילית דייטש/מיטל אבני, שירה – מירי רגנזורפר
אסתי – אירמה סטפנוב, אלישבע – מיכל לאוטמן/אלומה רוזנפלד

כשהייתי קטנטנה
אולי שנתיים, פלוס...
אלוהים שבשמים היה כזה טיפוס
של סבא עם זקן ארוך משגיח במרומים
שולח חלומות טובים לכל הילדים...
ולפני שעצמתי עיניים וגלשתי אל הלא-נודע
לחשתי תוך עצימת עיניים
"אדוני לי ולא אירא"
אבל עד גיל 8-9 כבר חונכתי
שלריבוננו יש עוד כמה צדדים
- הוא יודע לכעוס, להעניש
והוא מומחה לילדים רעים חוטאים (כמוני)
אז תפסתי מרחק - לא רציתי להתחבק
אם הוא מאיים - למה לי להסתבך?
אך יסתבך שמו! הפחד כבר ננטע
לא היתה לי שום דרך חזרה
אלוהים שלי - כמעט בלי לשים לב
קפץ בין תפקיד האוהב... לאויב
היו לילות שלא ישנתי מרוב בהלה
ואת כל צעדי בחנתי - אם טוב, אם רע...
כל-כך נלחצתי מהחישובים, החשבונות עם אלוהים
בזמן שלא ישנתי, ניהלתי איתו דיאלוגים שלמים!
אמרתי "ריבוננו, חלאס! זה בלתי אפשרי...
גזור עליי עונש מוות - אבל תן לחיות חופשי!"
וחיכתי, וציפיתי... שמתישהו אני אמות
אבל עד אז רציתי לחוות קצת ילדות.
אגב, נפגשנו. אני והמוות. כמה פעמים
היו אפילו פגישות ממש פנים אל מול פנים
למשל בגיל 12 - חציתי כביש ראשי עם חברה
דרס אותנו אופנוע כבד - אני יצאתי בנס, בלי שריטה!
גם ניצלתי מאונס, מהפרעת אכילה,
מזריקה אלרגנית, מסיבוב בלידה...
ואני חושבת שרק אז - עם תינוקות בידים
הרגשתי פעם ראשונה, מאז גיל שנתיים
מתישהו כל הזמן שומר עליי
אומר לי בלי מילים
שאין לי מה לפחד - כי הפחדות ואיומים
הם המצאה של בני אדם -
לא של אלוהים!
ובלב שלם, בלי פחד, עם אמת פנימית גמורה
חזרתי ללחוש - כל לילה - "אדוני לי ולא אירא"

הרבה מוטיבים בהצגה בנויים על המתח
בין הגלוי לנסתר, ועד כמה אנחנו מעזים
לשנות, ומסכימים להשתנות. כשחזרתי
למחזה, הבנתי עד כמה הוא היה חלק
אמיתי ומשמעותי משינוי שאני עשיתי
בחיים שלי. הרבה אנשים שואלים אותי
"מה, הסיפור שלך? מה חזרת בשאלה?
בתשובה? בתשוקה?" אני יודעת שהשאלות
נובעות מרצון לתייג אותי, לאפסן אותי באיזו
מגירה. אבל אני קלסטרופובית, חומקת ככל
הניתן מהגדרות. ובכל זאת, השאלות הללו
מחזירות אותי דווקא למערכת היחסים
הכי יפה, הכי קשה, הכי מתסכלת, והכי
מתגמלת שאני מנהלת כבר כמה עשרות
שנים טובות עם המקום (אלוהים).

הדר גלרון

THEATRE J - וושינגטון

THE GREENWIN THEATRE - טורונטו

ZLIN - תאטרון עירוני זלין, צ'כיה

מאז שהצגת "מקווה" הוצגה לראשונה בישראל, בשנת 2004, היא לא ירדה מן הבמות. עד עתה הוצגו שתיים עשרה הפקות בינלאומיות. ההרצה הארוכה ביותר היתה בתאטרון הלאומי בצ'כיה (11 שנים!). גם במדינות נוספות, זכתה ההפקה להצלחה ארוכת טווח. הבמאי הצ'כי מיכל דוצ'קאל (Michal Docekal), ביים שלוש הפקות של מקווה באירופה, על במות מרכזיות.

מה גרם לך לבחור את המחזה "מקווה" להפקה הראשונה שביימת, ב NARODNI DIVADLO - התאטרון הלאומי בפראג?

קבלתי את המחזה, מבלי לראות את ההפקה הישראלית, מהדרמטורגית בזמן שהייתי המנהל האמנותי של התאטרון. חשבתי שאם אפשר לחשוב עליו כהפקה צ'כית זה יהיה חייב להיות באולם הסטודיו שלנו, כ-100 מקומות, כי אף אחד כאן מכיר את העולם של חיי הקהילות האורתודוקסיות היהודיות. אבל, כיוון שרציתי ללהק את IVA JANZUROVA - אחת השחקניות הגדולות והאהובות שיש לנו כאן בצ'כיה, ובעונה הקודמת כבר עשיתי איתה הפקה בסטודיו, הבנתי שזה בלתי אפשרי לתת לה שוב תפקיד ראשי באולם קטן. אז לקחתי סיכון, אמרתי לעצמי "אוקי, יש כאן תפקידים נהדרים לשחקניות ואני מקווה שזה יחזיק מעמד עונה, עונה וחצי מקסימום!" ההפקה רצה מעל 10 עונות וגם בהצגה האחרונה האולם (קרוב ל-1000 מקומות) היה מלא.

אז אני מבין שלא צפית את ההצלחה של ההפקה... לגמרי לא! זו היתה הפתעה גמורה! וההצלחה בפראג הביאה גם את ההפקות בברטיסלבה ובבודפשט. ההפקה בבודפשט גם רצה כבר תשע שנים ועדיין ממשיכה לרוץ, וממה שאני מבין כל הצגה SOLD OUT. במשך השנים היו עוד שתי הפקות של "מקווה" בצ'כיה. ואחרי ש"מקווה" ירדה בתאטרון הלאומי יש שלוש הפקות חדשות כאן בשנה אחת. אני בטוח ש"מקווה" תרוץ על הבמות כאן עוד עשור לפחות.

**"האיש טובע בפה
והאשה טובעת בלב ...
וזוהי מידה יפה בנשים"**

"מקווה" גם הועלתה במקסיקו, טורונטו, וושינגטון... מה לדעתך סוד ההצלחה הבינלאומית של המחזה?
"מקווה" היא גרסה נשית אורתודוקסית של MAGNIFICENT SEVEN - אתה מכיר? הסרט המערבי הקלאסי. חבורה של אנשים נואשים שמחליטים ללכת עם הלב גם עם זה נראה כקרב אבוד. זהו סיפור ארכיטיפי - נוגע מאד, שנון, סוחף וכמובן, דרמטי מאד. מה עוד צריך בתאטרון? אה! וכמובן עניין המגדר. מאד חשוב. רוב הכרטיסים לתאטרון נרכשים על-ידי נשים, הגברים הולכים בעקבות ההחלטה שלהן. והסיפור הזה הוא מאת אשה ועל נשים ולנשים - וכפי שאני מבין היום (אז הייתי בתחילת דרכי) - זה לא משנה אם הנשים הללו הן יהודיות, קתוליות או אתאיסטיות. הצורך למצוא את הקול הייחודי הנשי ולהשמיע אותו הוא קריטי לנשים באשר הן. אפילו בשווייץ, כפי שראינו לפני כמה ימים (צוחק). והנשים התחברו והביאו את בני זוגן שרבים מהם גם התחברו.

דברת על אתאיסטים, ובאמת רוב הצ'כים מגדירים את עצמם ככאלה. אבל שמעתי שיש איזו אגדה אורבנית המיוחסת להפקה בתאטרון הלאומי... אתה יכול לשתף את הקהל הישראלי?

טוב, אז במשך שנות ההפקה נולדו 14 תינוקות לשחקניות בקאסט! (כאן בצ'כיה זה לא רגיל). רק בשנה הראשונה היו שלוש הריונות. אז התחילה כאן אמונה ששחקניות שרוצות להיכנס להריון צריכות לקבל תפקיד ב"מקווה" של גלרון, אבל אתה יכול לתאר לעצמך כמה פעמים הייתי צריך ללהק מחדש ולעשות חזרות עם קאסט חדש?

ואתה מאמין שזה קשור להצגה?
וודאי שאני מאמין שזה קשור למקווה הקדוש שעזר לתינוקות הללו להגיע אל העולם, שהאל ישמור עליהם, אבל עבורי זה היה חלום בלהות! אגב, לא היה לנו מקווה "כשר", זו היתה רק תפאורה. אבל התאטרון עצמו הוא מקום מיסטי וקסום... וכל העשור האחרון עם "מקווה" היה מסע מיסטי ומרגש. יש לי הרבה הודיה להדר ולמקווה שלה.

מיכל דוצ'קאל הוא כיום במאי ומנהל אמנותי של התאטרות העירוניים בפראג

VOG - בודפשט, הונגריה

NARODNI DIVADLO - תאטרון לאומי פראג

MLADA BOLESLAV - תיאטרון עירוני מלאדה בולסלאב, צ'כיה

NATIONAL THEATRE MEXICO - תאטרון עירוני מקסיקו

הדר גלרון (מחזה)

מחזאית, בימאית, שחקנית-יוצרת, תסריטאית, סאטיריקנית, ופזמונאית לתיאטרון, קולנוע, טלוויזיה ומוסיקה. מלמדת ומרצה בעברית ובאנגלית. גלרון, שגדלה בחברה דתית, הקדישה ומקדישה יצירות בימתיות וקולנועיות רבות להשמעת קולן המשותק של נשים החיות בחברות סגורות, וכך מביאה את עולמן הפנימי הכלוא, תשוקותיהן וסודותיהן אל מרכז הבמה. מבין יצירותיה – **בתיאטרון**: "מקווה" (מחזה, "הצגת השנה" 2005. ההצגה הועלתה בארץ ובתשע הפקות בינלאומיות ועדיין משחקת בכמה מדינות בעולם), "הסודות" (בהשראת הסרט שכתבה עם אבי נשר, הועלתה לאחרונה בצי"ה בימויה של גלרון), "פסטרמה" (כתיבה ובימוי, פסטיבל תאטרון קצר), "מוצרט – שירה בציבור" (שותפה-יוצרת ובימאית), "נופל מחוץ לזמן" (בימוי וכתיבת קטעי קישור למופע מוסיקלי בהשראת ספרו של דויד גרוסמן), "חוזרת בתשוקה" (כתיבה ומשחק), "פולסא", "פולסא 2017" (קאמרי, קפה תיאטרון), "אמא-מה" (מחזאית ובימאית, ת. צוותא. ב. 2018, נכתבה גרסה לתאטרון העירוני בפראג), "מוסררה" (מחזה ובימוי, ת. פסיק), "למה צחקה" (שחקנית ויוצרת-שותפה לנטלי נאמן, צוותא), "יהורם גאון בכל הכבוד" (כתיבה ובימוי), "חברים של קרבו" (כתיבת מערכונים ובימוי), "המחנה המשותף" (מופע מוסיקלי תיאטרלי, יצירה עצמאית עם אירית בשן), "בידור כהלכה" (סטנד-אפ עם נויא מנדל). הוזמנה כקומיקאית לפסטיבל אדינבורו פרינג' בקיץ 2016, "פסטיבל שלום" 2016-2018 (מנהלת אמנותית והנחיית אירועי הגאלה, פסטיבל לתרבות ישראלית, כחלק רשמי מפסטיבל אדינבורו). **בקולנוע**: "הסודות" (תסריטאית יחד עם אבי נשר), "ברוריה" (שחקנית ושותפה לתסריט). **בטלוויזיה**: "הרמון" (יוצרת, תסריטאית ושחקנית); "גאון של אבא" (תסריטאית ושחקנית); "צעירים ברוח" (כתיבה, הגשה ומשחק). **מוסיקה**: "בין עולמות" – דין אביב (כתיבה של כמחצית מהאלבום), כתיבת שירים לאמנים (יהורם גאון, בועז שרעבי, ענבל אהרון). מורה לכתיבה דרמטית ב"סמינר הקיבוצים", וכמו כן מביימת ומלמדת בבתי ספר גבוהים נוספים לאמנויות הבמה ("בית צבי", "ביה"ס של ענת ברזיל")

רפי ניב (בימוי)

יליד דימונה. בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה "בית צבי", 1990. מנהל אומנותי, תיאטרון באר שבע (2010-2019). הקים וניהל אומנותית את "גודמן – ביה"ס למשחק בנגב" (2019-2006). מורה למשחק ובמאי בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. בין ההצגות שביים – בת. באר-שבע: "עלי כינור", "קומפני", "רק אתמול נולדה", "פרק ב'", "הרולד ומוז", "אם נדע לאהוב", "סוליקא", "כלוב העליזים"; בת. גשר: "הלילה השני עשר"; בת. חיפה: "הבחורים בדלת ממול"; בת. הספריה: "טומי תם", "הבלון האדום", "האריה המכשפה וארון הבגדים", "תחת שמי פאריס"; בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין: "מתגלגלים", "קומפני", "רשומון", "שש נפשות מחפשות מחבר", "מומו", "גודמן-ביה"ס למשחק בנגב: "תרנגול כפרות", "אנה פרנק", "משחקי הפילגמה", "אחים דבם"; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "נשיקה בכיס", "השיר שלב", "הקסם של אורנה". בת. הקיבוץ: "תרנגול כפרות", "שמונה בעקבות אחד". בת. ארצי לנוער: "נולדתי לחלום", "ססגוניה"; בת. המדיטק, חולון – "אמיל והבלשים", "אורה הכפולה", "הכתה המעופפת", "מומו", "הידי בת ההרים"; בת. לילדים ונוער באר-שבע: "מלכת השלג", "דוט והקנגורו".

סבטלנה ברגר (עיצוב תפאורה)

בוגרת ביה"ס ע"ש גרקוב (רוסטוב, רוסיה), והחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א. בין עבודותיה בעיצוב תפאורה – בת. הבימה: "החולה המדומה", "קוריולאנוס", "תחתונים"; בת. הקאמרי: "אניהו", "סוס אחד נכנס לבר", "עד לא ידע"; בת. באר שבע: "4 דקות ו-12 שניות", "האפקט", "כלוב העליזים", "דונה פלור נשואה לשניים", "גרין מייל", "רומיאו ויוליה", "רוחות", "רק אתמול נולדה"; בת. בית ליסין: "מלך הכלבים", "משרתם של שני אדונים", "הים הכחול העמוק", "עקר בית", "מדליה להרי"; בת. החאן: "תוש בראש", "מותו של אנרכיסט", "העולם האחר", "אוי אלוהים", "הנשים עליזות מוינדזור", "דוד וניה", "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהובת הדרקון", "אותלו", "מצליחים", "נישואים", "קיי", "אוושר", "צל חולף"; בת. גשר: "הלילה ה-12"; בת. חיפה: "איש הכריות", "מחיר הכבוד", "משהו למות בשבילי"; בת. המדיטק: "הכיתה המעופפת", "מומו", "אמיל והבלשים", "יותם ויעלי", "ספר הג'ונגל"; בת. לילדים ולנוער, באר שבע: "מלכת השלג". עיצוב תלבושות – בת. הבימה: "קוריולאנוס", "מירלה אפרת", "משפחה עליזה", "פירורים", "ארטון", "טנגו"; בת. באר שבע: "גן הדובדבנים", "אבודים ביונקרס", "עפיפונים", "הרולד ומוז", "הגיבן מנוטרדם", "טיטונות בלוז", "בין חברים"; בת. גשר: "שונאים-סיפור אהבה"; בת. הקאמרי: "גם הוא באצילים"; בת. חיפה: "איש הכריות", "מחיר הכבוד", "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי"; בת. יידישפיל: "אהבה אחרונה", "החזן מוולנה", "ילדי הצל". זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2009-2008 ("אמיל ובלשים"). זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תפאורה 2017 ("מלך הכלבים").

יהודית אהרון (עיצוב תלבושות)

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, ביה"ס לאמנות בוילנה וביה"ס לציור של פרופסור אירנה ברילוב. זוכת פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב תלבושות (2014), פרס עיצוב תלבושות של תאטראות ילדים ונוער (2017) ופרס על שם ארנון אדר (2007). עיצוב תלבושות – בת. הבימה: "המלך ליר"; בת. החאן: "נפוליון חי או מת", "העולם האחר", "הנשים העליזות מוינדזור", "גן הדובדבנים", "אהובת הדרקון", "חוקר פרטי"; בת. באר שבע: "כלוב העליזים", "הלווי חורפית", "סוליקא", "בימינו לא יוצאים לדו קרב", "הורים איומים", "בית ברנדה אלבה", "פרח השכונות", "נורה", "למה לא באת לפני המלחמה"; בת. גשר: "אוריסטאה", "הרצל אמרו", "יאסנה", "בין לילה ובין שחר"; "באנסמבל עיתים / תיאטרון הקאמרי: "טימון איש אתונה", "פר גינט", "הרצל", "הדיבוק", "המלך הולך למות", "שלוש אחיות"; בת. הקאמרי: "השיבה", "מעשיה מגונה", "בעל למופת", "נתן החכם", "מאה"; בת. חיפה: "דוכסית של אמלפי"; בת. בית ליסין: "סיבת המוות", "טניה עולה חדשה". עיצוב תלבושות ל"מותק של פסטיבל 9", 2016. עיצוב תפאורה – בת. הבימה: "דהה גבלר", "עושה כרצונו"; בת. באר שבע: "קן הקוקייה", "הכול אודות חווה", "הכול בגן", "בין חברים"; בת. המדיטק: "מלך היהודים". עיצוב תפאורה ותלבושות – בת. באר שבע: "חתונת הדמים", "סליחות"; בת. היידישפיל: "כוכבים תועים"; בת. הקאמרי: "חורף מתחת לשולחן", "הפארסות של צ'יכוב", "העשירייה הקאמרית", "דולי סיטי".

יוסי בן נון (מוסיקה)

פסנתרן ומלחין. תואר ראשון מ"אקול נורמל סופרייר", פריז. תואר שני מ"מנהטן סקול אוף מיוזיק", ניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. הלחין וניהל מוסיקלית בכל התיאטראות בארץ. בין עבודותיו – בת. הבימה: "ירמה", "ההולכים בחושך", "בית ברנדה אלבה", "קופסה שחורה", "הנאהבים והנעימים", "חודש בכפר", "העז או מי זאת סילביה", "מלחמה", "אנה קארנינה", "כל החיים לפניו", "אילוף הקטן", "כמעט נורמלי", "גברתי הנאוה", "אדיפוס – תיאור מקרה", "איווטה", "פליישר", "עלובי החיים", "שלוש אחיות", "סימני דרך", "המורדים" (בשיתוף ת. הקאמרי), "מיקה שלי"; בת. בית ליסין: "מתנקשים", "עשו עליך פעם סרט", "יומנים", "אלטלנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "אוליבר טוויסט", "הדוד וניה", "פרינסס מרי 7", "מלאכת החיים", "סוסים על כביש גהה", "אז בפראג", "בית מרקחת שטון בלום"; בת. באר שבע: "כשאת אומרת לא", "קומדיה של טעויות", "השחקן"; בת. הקאמרי: "אשכבה", "נורה", "הבכיינים", "כטוב בעיניכם", "מעין הכבשים", "אמא קוראז", "המלט", "המפיקים", "גפן בלאדי", "החגיגה", "היה או לא היה", "כבר על הגג", "שמו הולך לפניו", "ג'וני הלך", "ינטל", "גטו", "איחש פישר", "האריסטוקרטים", "קברט", "קזבלו", "רומן משפחתי"; בת. חיפה: "מחיר הכבוד"; בת. הסמטה: "השמשים". בפסטיבל עכו: "פרומות"; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הברווזון המכוער"; בת. המדיטק: "אוזו מוזי", "ציפור הנפש", "לרקוד עם אבא", "פרידיננד פדצור", "נחמן". זוכה קרן שרת במשך 12 שנים ברציפות. פרס אקו"ם להלחנה לתיאטרון, 1992. פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון, 2000. פרס התיאטרון 2004 על "הנאהבים והנעימים". פרס מלחין השנה לילדים 2008 על "אוזו מוזי".

ליא קניג (שושנה-דבורה)

כלת פרס ישראל במשחק, 1987. ילידת פולין. בת להורים שחקנים, למדה משחק באקדמיה לאמנות בבוקרשט ובגיל 17 החלה לשחק בתיאטרון היהודי. עלתה ארצה ב-1961 וזמן קצר לאחר מכן החלה לשחק ב"הבימה". שיחקה באין ספור הצגות בתפקידים מרכזיים. בין תפקידיה - בת הבימה: "מאחורי הגדר" (שקוריפנישצ'יכא), "המלך ליר" (ליר), "שלוש אחיות" (אולגה, בשיתוף ת. הקאמרי), "מה עושים עם ג'ני" (ג'ני), "פתאום הגיע סתיו" (אלכסנדרה), "עת דודים" (המאמע), "משהו טוב" (קיי), "רעל ותחרה" (אבי ברוסטר), "לא ביום ולא בלילה" (סוקולובה), "כל החיים לפני" (רוזה), "מוריס שימל" (תולבריינה), "הנהג של מייס דיזי" (דיזי), "סונטת סתיו" (שרלוט), "מועדון האלמנות העליזות" (לוסיל), "בראשית" (חוה), "אמא קוראז" (קוראז), "הכיסאות" (סמירמיס), "פילומנה" (פילומנה), "מכולת" (לאיטשה), "תשוקה" (נל), "המלט" (גרטרוד), "יומן חוף בריטון" (קייט), "החווה" (האם), "השקיעה" (פוטפובנה), "מירלה אפרת" (מירלה/מחלה), "גן הדובדבנים" (רנביסקייה), "מלאכת החיים" (לביבה), "זהב" (סימה), "חתונת הדמים" (האם), "הקוסם מברוקלין" (איילין פולק), "ביקור הגברת הזקנה" (קלרה), "שלוש נשים גבוהות", "סוניה מושקט" (לידיה), "מדריך למטייל בוורשה" (מרגה ויסברג), "יום הולדת לג'וזפה" (סיסי), "בית ברנדה אלבה" (לה פונסיה), "אזהבים את אופל" (אופל), "ללכת עד הסוף" (ג'נט ברמייסטר), "פרפרים הם חופשיים" (גב' בייקר), הצגות היחיד: "אוסקר ודודה רוזה", "כוכבים ללא שמיים", בת. בית ליסין: "הרולד ומוד", בת. יידישפיל: "מדריך למטייל בוורשה" (מרגה ויסברג) ועוד. זוכת פרס רוזנבלום למשחק (1997), קיבלה תואר דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת תל אביב, באר שבע, בר-אילן ומהטכניון. זוכת פרס א.מ.ת (2012) ע"י קרן א.מ.ן. בשיתוף ראש הממשלה, על הישגים פורצי דרך בתחום התרבות והאמנות הבלתי מתפשרים שלה בתיאטרון. ביום העצמאות ה-70 למדינה נבחרה להדליק משואה.

אושרת אינגדשט (אלמז)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לווינשטיין, 2013. זוכת מלגה ע"ש אוהלה הלוי ומלגת "קרן שרת", 2013. זוכת פרס השחקנית המבטיחה בתיאטרון "הבימה" ע"ש אלה דן, 2015. בין תפקידיה - בת הבימה: "השבועה" (לילית/יורד ים), "אלוהים מחכה בתחנה" (אמל), "אבא גוריו" (ויקטורין), "יחסים מסוכנים" (אמילי/ז'ולי), "קוריולונוס" (וירגיליה), "אין סוף", "1984" (ג'וליה), "הילד חולם" (בשיתוף ת. הקאמרי, אשה נדרפת/נוסעת מנחמת/ילד מת חוזה), מיקה שלי (דבי), "מאחורי הגדר". בתיאטרון הפרטי: "פסטיגל" 2015-2016 בטלוויזיה: Tyrant (הרוזן, YES), סדרת הנוער "שכונה" (ערן ניקלאודין).

שחר פוקס (דרמטורגיה)

בוגרת תואר שני בבימוי, החוג לתיאטרון בפקולטה לאומנויות, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "ארץ חדשה" (בשיתוף עם שי פיטובסקי, ת. הבימה), "בשר גבירתי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהילה", "האדרת", "בדמי ימיה" (ת. החאן), "אדם לא מת סתם", "המאהב", "אבא גוריו", "סיפור פשוט", "לבד בברלין" (ת. הבימה), "הוא הלך בשדות" (ת. בית ליסין), "בימינו לא יוצאים לדו קרב", "הבא אחריו" (ת. באר שבע). בין עבודותיה כדרמטורגית: "אורסטס ואלקטרה" - משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין). "כנרת כנרת", חלום ליל קיץ" (ת. החאן) "הסוחר מוונציה", לא אשנא", "הקמצן", "סימני דרך", "מיקה שלי", "ברטוד ואגנס", "מאחורי הגדר" (ת. הבימה). זוכת פרס רוזנבלום 2014, בפרס התיאטרון הישראלי. בשנת 2013 זכתה בפרס מחזאית השנה על ההצגה "אדם לא מת סתם".

אמיר קסטרו (עיצוב תאורה)

מפיק של תיאטרון תמונע בתל אביב (2012, 2015). בין עבודותיו בתיאטרון - בת. באר שבע: "סליחות", "אם נדע לאהוב", "בוא תכיר את אבא", "ימים בגן עדן", "סוליקא" (מועמד לפרס התאורה בפרסי התיאטרון), "פרפרים הם חופשיים", "כלוב העליזים", בת. הקאמרי: "סוף משחק", "מיהו יהודי", בת. אורנה פורת: "רכבות אל חופש", בת. לילדים ולנוער, באר שבע: "דוט והקנגורו", "נאחזת באוויר"; בת. תמונע: "שפן אדום שפן לבן", "Knit & Clean", "שיעור לדוגמא", "רגעים", "פרדוקס", "פנים אחרות", "According To Law", "ותכתוב", "הגוף האחר", "דו"ח התקדמות", "נשמה את לא אשמה", "בחוף לפני הדלת" (מועמד לפרס התאורה ב"קיפוד הזהב", 2017), "מד", "צעצועים", "אהבת חיים", "ליידי עמר", "פסטיבל חיפה להצגות ילדים: "תופר החלומות", "אופוריה" (פרס התאורה, 2016), "דוט והקנגורו", "המסע המופלא לאי לפפה", "פסטיבל עכו לתיאטרון אחר: "סתיו", "זרקון הזהב", "זה כל הזמן בורח לי", "פלסטין שנת אפס", "המקום ינחם אתכם". בין עבודותיו במחול: מנהל טכני ומעצב התאורה של פסטיבל המחול "בין שמיים לארץ" בירושלים (2018-2013), מעצב התאורה של פסטיבל המחול אינטימדיאנס בתיאטרון תמונע (2013, 2016, 2018), מעצב תאורה בפסטיבל מחול הרמת מסך (2015-2016).

אריק אביגדור (וידאו)

מנהל מחלקת הסאונד והווידיאו של תיאטרון הבימה. זוכה צל"ש תיאטרונטו 2019 על כתיבה ובימוי ההצגה "תהליך תופס מקום". הלחין מוסיקה להצגות בת. הבימה: "תמונות מחיי נישואין", "אלינג", "משוגעת", "השחקן", "ארוחה עם אידיט", "מונוגמיה", "אם יש גן עדן". עריכה מוסיקלית: "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "חתול תעלול", "פעם בשנה". בת. הקאמרי: "נישואים גרעיניים". בתיאטרון המדיטק: "רשת בטחון". עיצב סאונד להפקות מוסיקליות, ביניהן: "מרי לו", "הברווזון", "ללכת עד הסוף", "39 המדרגות", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "כמעט נורמלי", "איש חסיד היה", ויצר וידאו להצגות, ביניהן: "סיגל", מסילה לדמשק", "דור שלישי", "נעצר בחצות", "אווירה", "הצמה של אבא", "תמונות של דוריאן גריי", "לבד בברלין", "רשת בטחון", "פעם בשנה", "עיתונאי על תנאי", "קח את אבא שלך ולך לעזאזל". "זרים מושלמים". "החולה המדומה". "מקווה".

טטיאנה קוליס אולייר (הינדי-רוחל)

בוגרת האקדמיה למשחק בבוקרשט. בין תפקידיה – בת. באר שבע: "איבאנוב" (סאשה), "מיהה כנגד מיהה" (סאשה), "שש פגשות מחפשות מחבר" (הבת החורגת – פרס "כינור דוד", 1981), "אגדות מיערות יונה" (מריאן – פרס "רוד הכסף", 1982), "אפר" (אן), "מודליאני" (ביאטריס הסטינגס), "שפע" (סוזן). בת. חיפה: "אנטיגונה" (אנטיגונה), "מלחמת טרויה לא תהיה" (הלנה). בשנת 1985 הצטרפה לתיאטרון "הבימה" והשתתפה בהצגות: "נסים ונפלאות בקופסאות שימורים" (מרגרטה), "הדוד וניה" (סוניה), "האב" (לאורה, זוכת פרס פינקל), "אדם", "חתונת הדמים" (הכלה), "אותלו" (אמיליה), "נושים", "שלוש אחיות" (מאשה), "שלוש נשים גבוהות" (אישה ב', זוכת פרס קלצ'קין), "סוניה מושקט" (פאולה, זוכת פרס קלצ'קין), "המדריך למטייל בוורשה", "יומנה של אנה פרנק", "קפואים", "זמן אמת", "סונטת סתיו", "החגיגה", "משוגעת", "לילה במאי" (נעמי), "כתם לידה", "משהו טוב" (לורין), "הבן הטוב" (אוולין, זוכת פרס מסקין), "אמא אמרה שאסור" (אגנס), "ברטוד ואגנס" (אגנס). בתיאטרונטו: "הקארקאל". בטלוויזיה: "דב גורנר", "קסטנר" (בדיו), "קו 300" (דורית בייניש), "המכון", "בני בני ילד רע", "ישראל". מלמדת משחק בסמינר הקיבוצים, שם ביימה את "הקייטנים", "השחקן", "שלוש אחיות", "חתונת הדמים". ביימה בהבימה את "פרפרים הם חופשיים" (פרס הבימה, 2004) ו"מישהו שישמור עליי".

גאיה שליטא כץ (תהילה)

בוגרת ניסן נתיב, 2010. בוגרת בית הספר "סם שפיגל", 2015. בין תפקידיה – בת. הבימה: "הצמה של אבא" (רויטל), "הסיפור של ניה", "אמא אמרה שאסור" (רויטל), "כפרה" (אביגיל), "קח את אבא שלך ולך לעזאזל"; בת. החאן: "החולה המדומה" (זוכת פרס השחקנית המבטיחה); בת. תמונע: "קילר ג'ו" (זוכת פרס "קיפוד הזהב"), "השחקן" (נינה). בטלוויזיה: "החממה", "פצועים בראש", "מטומטמת", "גולשי ספות", "צפוף", "גיבור אמיתי". בקולנוע: "סופעולם", "אווה".

אסנת פישמן (שירה)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית-צבי", 1995. זוכת מלגת קרן תרבות אמריקה-ישראל לשנים '93, '94, '95. בין תפקידיה – בת. הבימה: "קופסה שחורה" (אילנה), "חודש בכפר" (נטליה פטרובנה), "מלחמה" (האם), "נמר חברבורות" (רוחמה), "חתונה מושלמת" (ג'ודי), "החותנת" (מיקה), "משוגעת" (טומי), "החגיגה" (הלן), "השחקן" (ארקדינה), "מונוגמיה" (מיקי), "קוויאר ועדשים" (ולריה), "אם הבית" (בקי), "המאהב" (אסיה), "חיזור גורל" (אלכס פורסט), "יחסים מסוכנים" (המרקזה דה מרטי), "לבד בברלין" (אנה קוונגל), LOVE, LOVE, LOVE (סנדרה), "עושה כרצונו" (דסי), "יש רופא באולם" (ג'ין טייט); בת. הקאמרי: "קומדיה של טעויות" (לוצ'יאנה), "הלילה ה-12" (אוליביה), "אדון וולף" (אסתר), "אלמה" (אלמה), "המורדים" (מרתה), "רצח" (הכלה), "המפקח בא" (שירה), "הרב קמע" (מיקי), "דוניה רוסיטה הרווקה" (רוסיטה), "אקורדיונים" (דפנה). זוכת הפרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין לשחקנית המצטיינת, 2003. זוכת הפרס ע"ש השחקן אהרון מסקין לשחקנית המצטיינת, 2015.

דוית גביש (אסתי)

בוגרת מגמת התיאטרון בתיכון אלון רמה"ש ובוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, 1994. בין תפקידיה – בת. הבימה: "מרויס", "מנדרגולה", "מלכוד 22", "מלחמת אחים", "מעגל הגיר הקווקזי" (גרופה), "בית ברנדה אלבה" (המשרתת), "יומנה של אנה פרנק" (מיפי), "מניין נשים" (חנה קשמון), "שמונה נשים" (פיארט), "אנטיגונה" (אורדיקה), "אכזר ורחום", "חברון", "דיבוקים", "אלף לילה ולילה", "השחקן" (פולינה), "כתם לידה" (רבקה), "מונוגמיה" (אליס/מלכת הלבבות), "שרי מלחמה" (רינה העיתונאית), "הזוג המזרחי", "החותנת", "אנה קרנינה", "קוויאר ועדשים", "החייל האמיץ שוויק", "החולה היהודי" (דליה), "אבא גוריו" (מאדאם ווקה/אמו של ראסטיניאק), "גבירתי הנאווה" (גב' פירס), "יחסים מסוכנים" (מאדאם דה וולאנד), "לבד בברלין" (הטה הברלה), "1984" (גברת פרוסנס), "שייקספיר מאוהב" (המלכה אליזבת), "עלובי החיים" (גברת טנאדייה), "מיכאל קולהאס" (אליזבת), "עיתונאי על תנאי" (אורנה), "מאחורי הגדר" (ציפה-לאה), "כפרה", וכן: "משהו עגנון" (נאמן הפקות), "היפהפה האדיש" (מונודרמה), "בויטרה הגזלן" (ת. הקאמרי), "אימפוטנציה" (פסטיבל מחזאות מקורית, תיאטרון הסימטה), "הטיפול" (מרכז הפרינג'). בטלוויזיה: "מייקל". זוכת הפרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין, 2002.

שיפי אלוני (אסתי)

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים". בין תפקידיה – בת. הבימה: "גבעת חלפון אינה עונה" (סיניה קונסטנזה), "התקווה" (נטע), "בעלה של אשתי" (איב), "פילומנה" (לוצ'יה), "קח את אבא שלך ולך לעזאזל" (זוית זק). בצוותא: "שירת העצבים", "רואים את הסוף", בת. יפו: "האהל האדום". בטלוויזיה: "בת אל הבתולה", "שנות ה-80", "לצבי יש בעיה" (ליאת/לטי), "לה פמיליה" (נורית), "שלטון הצללים", "אחת שידועת", "אנחנו במפה", "שנותפים", "צומת מילר", "השוטר הטוב", "ההיריון וחפיון", "בקרולנוע: הבלתי רשמיים", "תל אביב על האש", "אנטרקס". זוכת פרס אורה גולדנברג לשחקנים מצטיינים, 2017.

הגר טישמן (חדוה)

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2013. בין תפקידיה – בת. הבימה: "אבא גוריו", "יחסים מסוכנים" (ססיל וולאנד), "פליישר" (חוה), "פילומנה" (דיאנה), "קח את אבא שלך ולך לעזאזל" (יעל), "הרובוטית"; באנסמבל עיתים: "פר-גינט; בצוותא: "הומאז"; בסוזן דלל: "טורנה"; בפסטיבל עכו, 2015: "פרלשטיין"; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "בגן של ביאליק", "מעלה הקרחות"; בת. הקיבוץ: "סוד הגן הנעלם", "המהדקים"; בת. המדיטק: הצגת היחיד "פרפרים בבטן". בטלוויזיה: "זומזום" (רוני), "תאג"ד" (אגם). בקולנוע: "פיניטה לה קומדיה" (מאיה).

ההצלחות הממשיכות

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

הפרתקאות דוד אריה

הצגת ילדים
מאת ניצן לוי
בימוי: רועי שגב

קח את אבא שלך ולך לעזאזל

מאת רמי ורד
בימוי: אמיר י. וולף

עושה כרצונו

מאת מוטי לרנר
עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין
בימוי: איה קפלן

סימני דרך

מאת אורן יעקבי וג'ורא יהלום
בימוי: משה קפטן

עיתונאי על תנאי

מאת גיא מרז
בימוי: נורמן עיסא

1984

מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק
ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

בעלה של אשתי

מאת מירו גאברן
בימוי: רועי שגב

משפחה עליזה

מאת רון קלארק
וסם בובריק
בימוי: נתן דסנר

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון
בימוי: צדי צרפתי

פרטואר הבימה

מקווה

מאת הדר גלרון
בימוי: רפי ניב

החולה המדומה

מאת מולייר
בימוי: אילן רונן

גבעת חלפון אינה עונה

עפ"י תסריט מאת
אסי דיין ונפתלי אלטר
עיבוד למחזה: דניאל לפין
בימוי: משה קפטן

סיבת המוות אינה ידועה

עפ"י ספרו של עמרי אסנהיים
"לתפוס רוצח"
מאת מוטי לרנר, בימוי: חנן שניר

הרובוטית

קומדיה מאת עוזי וייל ורוני סיני
בימוי: רועי שגב

כפרה

מאת דפנה אנגל ושי להב
בימוי: דפנה אנגל

ברטוד ואגנס

מאת נועה לזר-קין
בימוי: דפנה זילברג

יש רופא באולם

מאת ריי קוני
בימוי: משה נאור
בשיתוף תיאטרון חיפה

זרים מושלמים

עפ"י תסריט מאת פאולו ז'נובזה
עיבוד: ארז דריגס

מאחורי הגדר

עפ"י חיים נחמן ביאליק
מאת עידו ריקלין
בימוי: משה קפטן

מי מפחד מווירג'יניה וולף

מאת אדוארד אולבי
בימוי: אילן רונן

מיקה שלי

מחזה מוסיקלי
משירי יאיר רוזנבלום
מחזה: גדי ענבר
בימוי: משה קפטן

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

הדר ברושטיין (אלישבע)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבימה "בית צבי",
2016. בין תפקידיה - בת. הבימה: "עלובי החיים",
1984", "ספינינג" (אורי); "עושה כרצונו"; בת. השעה
הישראלית לילדים ונוער: "פצפונת ואנטון"; בת. תל אביב:
"אבני".

טל פלג (אלישבע)

בת 11. תלמידת קמפוס אריסון לאומנויות בתל אביב,
במגמות תיאטרון ומחול. רוקדת בבלט הישראלי
ומשחקת בתיאטרון "גשר".

מיקה קלמן (אלישבע)

ילדת 2008. השתתפה בחוג תיאטרון אורנה פורת.
רוקדת בלט קלאסי, מחול מודרני וג'אז. שרה במקהלת
בית הספר.

30 |

חביבה נויברגר
דיירת הבית בהוד השרון

מבצע של פעם בשנה הצעות מפתיעות במגוון מסלולים

מוזמנים להצטרף לבית מאיר פנים, חם ומשפחתי, מלא עניין ותוכן.
עם קהילה תוססת ויצירתית. 'עד 120', מזמינה אתכם ליהנות ממבצע
של פעם בשנה - מגוון מסלולים, הנחות והטבות חד פעמיות.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

רשת 'עד 120'
דיוור מוגן לגיל השלישי

*** 6120**

הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין והבית בקריית מוצקין
המבצע למצטרפים חדשים, בתוקף עד לתאריך 30.6.2019. המבצע בכפוף לתנאי ההתקשרות לחברה. ט.ל.ח.